

РЕШЕНИЕ

№ 3218

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в закрито заседание на 12.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **2879** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 175, ал.1 АПК и чл. 144, ал. 1 АПК вр. чл.248, ал. 1 ГПК.

Подадена е молба от ответника – Българска народна банка, с която иска допускане поправка на очевидна фактическа грешка, допусната в диспозитива на постановеното по това дело решение – при изписване на периода. Следва да се постанови осъждане за период, за който са формирани мотиви. В същата молба се съдържа и искане за изменение на решението в частта относно разноските.

Ответниците – А. Д. С. и М. М. В. считат, че не следва да се вземат предвид мотивите на решението. Не следва да се допуска изменение на решението в частта относно разноските.

Съдът намира следното:

Молбата за допускане поправка на очевидна фактическа грешка е основателна. Налице е противоречие между мотиви и диспозитив като следва да се постанови решение съобразно изразеното в мотивите - това е действителната воля на съда.

Молбата за изменение на решението в частта за разноските също е основателна.

В своята практика една част от съставите на АССГ приемат, че в производствата по ЗОДОВ разноси за адвокат, при отхвърляне на иска, не се дължат по дела, образувани преди влизане в сила на разпоредбата на чл.10 ал.4 от ЗОДОВ. Друга част са на противното становище.

Противоречиви становища по този въпрос са формирани и от различни състави на ВАС. В част от постановените съдебни актове се приема, че разрешението, дадено с новата алинея 4 на чл.10 от ЗОДОВ, следва да се прилага и за заварените дела, с оглед

изразената воля на законодателя по този въпрос, а и за да се избегне занапред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време. Аргументи в тази насока се черпят от мотивите на Определение № 2/20.04.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС. Следва да се посочи, че те нямат задължителен характер. С последното е отклонено искането на Главния прокурор на Република България за приемане на съвместно тълкувателно постановление от Общото събрание на съдиите от Гражданската колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по следния въпрос: „В хипотезите на чл. 10, ал. 2, респ. на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, дължи ли ищецът разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато юридическото лице – ответник по иска, съгласно чл. 205 от АПК е представлявано в съдебното производство от юрисконсулт?“, тъй като е прието, че този въпрос вече е намерил законодателно решение.

В други свои решения ВАС приема, че разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), според която ищецът дължи на ответника възнаграждението за един адвокат, ако е имал такъв, се прилага само за дела, образувани след приемането ѝ. Законодателните промени в чл.10 от ЗОДОВ действат занапред, на основание §6, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ. Ето защо, цитираната разпоредба не е относима към производства, образувани преди влизане в сила на изменението на закона.

Според второто становище при тълкуване нормата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ от преди изм. ДВ,бр.94/2019 г. в понятието „разноски по производството“, при отхвърляне на иска следва да се включат само направените от съда и страните разноски по производството, но не и таксите и възнаграждението за един адвокат. При анализ на текста, въз основа на употребата на думите „внесената“ и „разноските“, се прави извод, че на ищеца, респективно на съда /когато не са сторени такива предварително от страните/, се дължат всички разноски, независимо от пълното или частичното уважаване на исковете /в този см. Р325/17г. по адм.д.611/16г. на АдмС В., Р51/17г. по в.гр.д.25/17г. на ПАС, Р2680/18г. по в.гр.д.1177/18г. на САС, Р1726/18г. по адм.д.12373/15г. на АССГ и др./.. Аргумент в тази насока се черпи и от изречение второ на цитираната норма, в което изрично е направено уточнение ,че адвокатско възнаграждение се дължи съразмерно уважената част от иска. Такова липсва в съдържанието на текста, касаещ останалите разноски.

При второто тълкуване се приема, че законодателят прави разлика между разноски за производството и заплатено възнаграждение за един адвокат, респективно юрисконсултско възнаграждение. Последните, макар и да са разходи по делото, не са разноски по производството. В ЗОДОВ не е предвидено изрично възстановяването на разхода за ползваната от ответника адвокатска услуга по делото или заплащане на юрисконсултско възнаграждение в негова полза. В чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ (в относимата редакция), който се явява специална разпоредба по отношение на чл. 78 от ГПК и чл. 143 АПК, законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените искове, на ответника се дължи заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение. Към казуса не е приложима и разпоредбата чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ (в редакцията съгласно изм. и доп., публ. ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) доколкото съгласно Параграф 6, ал. 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗОДОВ, този закон се прилага за предявени иски молби, подадени след влизането му в сила.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, както и двете противоположни

становища в практиката на съдилищата, счита, че искането за изменение на разноските е основателно.

При тълкуване на нормите на чл. 10 ЗОДОВ следва да се съобразят критериите по чл. 46, ал. 1 ЗНА (Изм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.), предвиждащ че разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Съгласно ал. 2 (Изм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България.

На следващо място, следва да се съобразят и мотивите на определението № 2/20.04.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС: новата алинея 4 на чл. 10 следва да бъде прилагана по отношение и на заварените дела, с оглед вече изразената ясна воля на Законодателя по този въпрос, и за да се избегне занапред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време; след влизане в сила на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ поставеният по тълкувателното дело въпрос се явява „неуреден въпрос“, по смисъла на § 1 от ПЗР на ЗОДОВ за заварените дела и по силата на тази препращаща разпоредба приложение по тях следва да намерят нормите на чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, които са идентични по смисъл с новото законодателно разрешение в чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ“.

Действително определението по посоченото тълкувателно дело не е задължително за съдилищата. Но в това определение, прието от ВАС и ВКС се дават насоките за тълкуването на нормите на чл. 10 ЗОДОВ при заварените дела. При него, в съответствие с чл. 46 ЗНА се дава становище /което и настоящият състав възприема/, че следва да се приложат нормите, които са “идентични“ на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, а именно – чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК.

Посоченото тълкуване е съответно и на основния принцип в гражданския процес – принципът на равнопоставеност. Защото, при отхвърляне на иска /какъвто е процесният случай/ ответникът не би имал право на присъждане на адвокатско или на юрисконсултско възнаграждение. Същевременно, при обратната хипотеза /уважаване на иска/ -ищецът би имал право на разноски.

Ето защо съдът намира, че следва да бъде изменено решението в частта му за разноските.

По същество. Ответникът представи списък на разноските /л. 531/ за сумата общо от 1100 лв., от които 20 лв. разноски за държавна такса и по 540 лв. - разноски за рисконсултско възнаграждение.

При определянето на размера на присъденото възнаграждение съдът следва да се произнесе и по възражението на ищеца за прекомерност на разноските на ответника, на основание чл. 78, ал. 5 ГПК. Възражението съдът намира за неоснователно. Делото е със сравнително голяма правна и фактическа сложност; проведени са пет съдебни заседания, събирани са множество доказателства, изготвяни са становища както по същество, така и по доказателствата.

Същевременно, следва да се има предвид, че ищите са предявили множество обективно и субективно съединени иски. На всеки един от ищите бе уважен по един от тези иски частично. Отхвърлени са изцяло други два иска. Прекратено е производството по делото по още два иска.

Ето защо следва да се присъдят съобразно уважената част на исковите разноси за държавна такса от 7 лв. с, както и юрисконсултско възнаграждение от по 360 лв. в полза на ответника БНБ и в тежест на всеки един от ищците, поотделно. Размерът следва да се определи на основание чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, който е и максимално определения там размер.

Ето защо и съдът

РЕШИ

ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в диспозитива на решение № 1206/25.2.2022 г., постановено по адм.д. № 2879/2016 г. на АССГ 64 с-в, като навсякъде в решението изразът "от 25.7.2014 г. 6.11.2014 г." ДА СЕ ЧЕТЕ "от 26.7.2014 г. 5.11.2014 г." .

ИЗМЕНЯ решение № 1206/25.2.2022 г., постановено по адм.д. № 2879/2016 г.на АССГ 64 с-в в частта му за разноските както следва:

ОСЪЖДА С. А. Д., ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Българската народна банка сумата от 3,5 лв. разноси в производството, както и 360 лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. М. В., ЕГН [ЕГН] да заплати на Българската народна банка сумата от 3,5 лв. разноси в производството, както и 360 лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВАС в 7-дневен срок от уведомяването.

СЪДИЯ: